

VIERA ZAOPATRUJE ČLOVEKA - A TO HOJNE

V poslednom období venujeme pozornosť Mojžišovej viere. Učíme sa od neho to, čo ho naučil Hospodin. Bola to jedine viera a nič iné - žiadne obrady, rituály, predpisy, zákony alebo čokoľvek iné - čo prinieslo narodenie Mojžišovo. Viera ho niesla životom, preniesla, a to nielen jeho, ale i celý vyvolený národ. Oslobodení boli vierou. Vierou kráčali po púšti a vierou vošli do zasľubenej zeme. Iba viera to dokázala a dokáže to urobiť aj s nami. To, čo urobila aj s Mojžišom a celým izraelským ľudom. A je to napísané pre nás a pre naše poučenie.

"Lebo všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a skrze potešenie písem mali nádej."

Rim. 15.4

Ak sa učíme tejto pravde úprimne a odovzdane, tak získavame trpezlivosť, potešenie, nádej... a samotnú vieru. Veď preto je to pre nás napísané.

"Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene."

Ján 20.31

Vieru a skutočný život

Aby sme vedeli, ako vyzerá viera, čo robí, ako sa správa v daných situáciách. Boh chce, aby sme boli ako

Mojžiš. V nemožných situáciách, keď nám diabol odopiera to, čo nám patrí. Keď nám satan pripraví beznádejné situácie...

Keď nám rúca stavby našich životov a kradne Božiu slávu spočívajúcu na našich životoch...

Keď nás vlastní bratia nenávidia a želajú si našu smrť...

Keď stojíme pred mocnými tohto sveta a vyslovujeme slová odvahy a viery, znejúce na prvý pohľad drzo...

Keď všetko okolo nás hynie...

Keď nemáme čo do úst a sme smädní a náš smäd sa nie a nie utíšiť....

Toto všetko a ešte oveľa viac toho všetkého zažíval aj Mojžiš a nakoniec nad tým všetkým zvíťazil a žil život plný zázrakov a slávy. To preto, lebo žil, chodil vierou, ňou bol skrývaný a nesený. Aj vtedy, keď sám nebol schopný nič urobiť pre svoju záchranu a ani jeho rodičia alebo súrodenci nemali žiadnu moc, schopnosti či známosti, aby ho zachránili.

Vtedy ho Boh ukrýval, chránil a niesol do svojich krásnych plánov a vopred pripravených úžasných skutkov. Tá istá viera, ktorá obklopovala Mojžišov život, niesla ho a pracovala aj v ňom, tá istá Božia viera pracuje v tebe aj vo mne a spôsobuje tie isté účinky.

V minulých číslach sme hovorili o tom, že viera **ukrýva** a viera **nesie**. Som šťastný a vďačný Bohu za to, že práve teraz som (ja a všetci, za ktorých sa

modlím - aj moje deti) **hlboko ukrytý vo viere** (a túžim byť ešte viac) a som **vierou nesený** (ja a všetci, za ktorých sa modlím - aj moje deti), aj keď často v plnosti nechápem ako a kam, ale som si istý (a túžim byť ešte viac), že určite to ústi do "zasľubenej zeme" (aj tu na zemi a napokon doma v nebi), ako to Pán zasľúbil.

Pozrime sa na ďalší krásny a veľmi mocný účinok, ktorý viera priniesla do Mojžišovho života.

Už vopred sa môžeme tešiť, že to isté viera prinesie do tvojho i môjho života.

Viera zaopatruje

Najprv treba veci naozaj pustiť, napriek zmiešaným pocitom, aby sa mohli vrátiť

"A keď ho už nemohla ďalej ukryť, vzala pre neho koš z trsti a omazala ho glejovinou a smolou, vložila do neho dieťa a potom položila do rákosia pri brehu rieky."

2M. 2.3

Naposledy sledujúc stopu Mojžišovej viery sme skončili spolu s Amramom, Jochebed a Miriam na brehu rieky, hľadiac za miznúcim košom, ako sa stráca kdesi v diaľke.

Viera v srdci Jochebeď tíško pudila Jochebeď, aby dieťa pustila dole vodou v ústrety neznámym dialkam.

Vieš si predstaviť tie zmiešané pocity v srdci rodičov a súrodencov, ktorí bezradne stoja ne brehu, viediac, že toto je jediná možná cesta záchrany malého, drobného a bezbranného Mojžiša.

Na jednej strane obavy, strach, úzkosť, neznesiteľná neistota v duši, tie najhrôzostrašnejšie scenáre a predstavy o tom, čo všetko zlé sa môže stať malému krehkému dieťaťu.

Na druhej strane ten tichý hlas viery a istoty v srdci, ktorý prináša nepochopiteľné vzrušenie, prepodivnú radosť a uistenie, že dobre bude, ten jemný hlas, ktorý radno počúvať, ten hlas, ktorý uisťuje, že to, čo Boh sľúbil, On aj dodrží a dokoná.

Hľadia na ten kôš, hompáľajúci sa na divokých vlnách rieky Nílu, unášajúci kôš s dieťaťom kdesi....

"Kde si, Pane?" možno zúfalo zaznelo v tom zmätku v duši. A On bol tam, zahalený v rúchu neviditeľnosti, nesúc obratne jednou rukou kôš, manévrujúc košom na vlnách rozpenenej rieky, tak, ako to vie len On...

Druhou rukou ťahajúci k rieke Mojžišovu budúcnosť, o akej sa jeho rodičom ani nesnívalo. Milujúci Boh, ktorý napísal celý scenár aj réžiu tohto nádherného egyptského vyslobodenia, kde ústrednú postavu hral Mojžiš, pripravoval také zaopatrenie pre Mojžiša a celú jeho rodinu - tých, čo verili, ale aj tých, ktorí nedokázali alebo nechceli veriť - aké človek nedokáže vymyslieť a vytvoriť. Nezabúdaj, rozlúčili sa s Mojžišom, mysliac si, že ho možno už nikdy neuvidia.

Boli tam aj slzy. Telo a duša boli zúfalé, nešťastné, plné bolesti a bezmocnosti., ale v srdci tam "bublalo" ľudským umom nevystihnuteľné potešenie a uistenie, že bude dobre, musí byť dobre, lebo v rukách to má mocný a dobrotivý Boh. Bolo treba pustiť ten kôš s nádherným Mojžišom, aby tam kdesi v dialke mohli dôjsť vďaka viere k zázraku a k opätovnému láskyplnému radostnému zvitaniu sa.

Po rieke Níl musel byť pustený Mojžiš, aby mohlo dôjsť k zázraku.

Koľkí sme stáli, či stojíme na brehu, sledujúc, ako nám miznú v neznámej dialke milované bytosti, veci, ako sa nám strácajú pred očí. Koľkí z nás ešte majú oči plné slz a mysle plné strachu z toho, čo nám našepkáva diabol o našich milovaných, ktorých sme bezmocní museli pustiť, kto vie kam...

Amram, Jochebeď a Miriam počuli a cítili to všetko, čo cítime aj my, ale aj čosi navyše.

Boh zaslúbil a On aj vykoná, toto prehušovalo všetku tú bolesť a ten pálivý zmätk.

A bude to slávne ... a ako vieme, tak to aj bolo veľmi, veľmi slávne, to znovuzvítanie sa s Mojžišom, nad ktorým celý ten čas visela hrozba smrti.

Postaviť sa zďaleka a pozorovať, čo sa bude diať - ďalší krok k tomu, aby viera mohla priniesť slávne zaopatrenie

„A jeho sestra sa postavila zďaleka, aby zvedela, čo sa s ním bude diať.“

2M. 2.4

Miriam bola skvelá. Duch Svätý nám ukazuje, čo treba robiť v danej situácii. Nesmieme dopustiť, aby nás naša duša, plná zranení a negatívnych emócií utopila a pochovala vieru, nám darovanú, živenu zaslúbeniami uloženými v srdci.

Náš sen, vízia, požehnanie - ak sme nútení pustiť, keď je to jediné momentálne riešenie - nesmie byť zlomené a vrhnuté do kolien.

Nedovoľ diablovi, aby ťa tou stratou, bolesťou zlomil. Mojžiš neodchádzal naveky, Mojžiš sa len vzdialil, aby sa vrátil. To bola a je pravda. A toto veľmi dobre vedela Miriam. Hnaná Duchom Svätým sa nezriekla Mojžiša, svojho bračeka, veľkého budúceho vysloboditeľa svojho ľudu, slávneho divotvorcu a vodcu národa. V nej pracovala sila, ktorá ju prinútila postaviť sa a pozorovať.

Aj keď zatiaľ z dialky!!!

Ona sa nezrútila, neklesla, nevzdala sa.

Viera sa nikdy nevzdáva. Božia viera v nej z počutia toho, čo vraví Boh, ju postavila. Božia viera v nej chcela vedieť, čo urobí Boh, ako to urobí. Lebo viera vždy vie, že On určite zasiahne, niečo urobí, postará sa, veď to sľubuje. A preto viera vždy chce vedieť, čo Boh presne urobí a ako. Aj my vidíme mnohé veci zatiaľ "zďaleka", tak zďaleka, že ich ani necítime, nevidíme,....

Ale dúfam, že sme sa ich nevzdali, že poznáme pravdu. Nie tú diablovu, ale Božiu. Jeho zaslúbenie, že sa nám musia vrátiť alebo musia konečne prísť, pokiaľ ešte neprišli. Duch Svätý v nás pracuje cez vieru a stavia nás do rozhodného víťazného postavenia. Do postoja pozorovania, ktorý vychádza z istoty, že Boh nesie, koná a zaopatrí.

A to nie hocijako, ale kráľovsky.

Niečo sa bude diať, niečo zázračné. Toto akosi vedela v sebe Miriam, Jochebeď, Amram a rodina Mojžišova. To príjemné bzučanie istoty bolo zvláštne. Občas sa strácalo v bolesti, smútku a strachu duše. Ale opäť sa vynáralo z toho zmätku, veď Boh to zaslúbil.

Dúfam, že to znie aj v tebe, keď stojac sa zďaleka pozeráš, aby si sa dozvedel, čo "fajné" urobí Boh. Najsilnejšie to znelo v Miriam. Stála zďaleka, aby vedela. Neodvracala zrak. Vedela, že sa čosi bude diať. Takto sa správa viera. Nevedela, čo, ale vedela (verila?!), že sa niečo super udeje. Boh nás však vždy prekvapí a učiní vysoko nad naše očakávanie. Za chvíľu sa zvíťala celá rodina s Mojžišom, došlo k láskyplnému radostnému víťaniu sa s malým Mojžišom. A s jeho návratom prišlo kráľovské opatrenie, o akom sa nikomu nesnívalo. Otroci v nezávideniahodnom postavení, boli zaopatrovaní z pokladne samotného faraóna. Hallelujah. Otroci? Nie. Tí, čo veria v Božie zaslúbenia, tí nie sú otroci, ale sú Božie deti, princovia a princezná. Aj keď sa všetko zdá na prvý pohľad ináč. Toto robí viera - prináša kráľovské zaopatrenie v nemožnej situácii, ak ju necháš v sebe pracovať. Ona volá a kričí v tebe: "Môj Boh sa o mňa postará, nasýti ma, odeje ma, napojí ma, zachráni ma, uzdraví ma, naplní moje potreby!!!" Aj keď si „kvázi“ otrok alebo nula, nič.

Takáto podobná bohatá princezná sa starala o Mojžiša.

To je lož!

Ty si Božie dieťa v Kristu Ježišovi. Si v Božích očiach dokonca viac, ako bol Mojžiš a tvoj Boh ti sľubuje, že sa o teba postará, že ťa zaopatrí. Len sa postav a stoj. Aby si vedel, ako to On urobí, lebo On to urobí.

V očiach Miriam horeli ohníky, istotu začala vidieť tam, kde nič nebolo

vidieť. Lebo videla to, čo Boh povedal o Mojžišovi a nebola ochotná vidieť to, čo hovoril diabol, cez celý ľud, jej pocity, hučanie vody a cez všetky tie smútky a bolesti v nej. To videnie ju postavilo na nohy a postaví aj teba. Nielenže ju postavilo na nohy, ona sa rozbehla popri brehu a sledovala kôš z diaľky....

Toto robí viera. Zatiaľ Božia ruka o nejaký ten kus ďalej pripravovala zázračné stretnutie. Zrazu faraónova dcéra a jej dievčatá dostali "úplne náhodou" chuť ísť sa okúpať k rieke. Nebola to náhoda, bol to Boží plán. A Miriam preto, že stála a pozorovala zďaleka, ho nielen uvidela, ale sa aj v ňom krásne našla. Zázrak sa mohol začať.

Začalo sa to diať

"V tom sišla dcéra faraónova na pokraj rieky kúpať sa, a jej dievčatá sa prechádzaly popri rieke. A keď uvidela koš medzi rákosím, poslala svoju dievku a vzala ho." 2M. 2.5

Boh si na zaopatrenie Mojžiša nevybral hociakoho. On si nevybral nejakú nenápadnú egyptskú žienku zo slabej sociálnej vrstvy alebo strednej triedy, aby to bolo nenápadné. On si vybral hneď rovno tú najvýznamnejšiu ženu v Egypte - faraónovu dcéru - aby jeho vyvolený Mojžiš mal to najlepšie. Začal pracovať v jej srdci.

Môžeš si byť istý, že práve teraz, pokiaľ s tým počítaš a držiš to vo viere, Boh pracuje v srdci nejakej významnej osoby, aby pomohol svojmu dielu, prebudeniu, cirkvi, ale aj tebe. Už pripravuje tie najkrajšie stretnutia, aj keď nič nevidíme, aj keď visí nad nami hrozba zániku, aj keď sa nám v diaľke strácajú milované osoby a veci....

Tam, kde nedovidíme, už dostávajú ľudia chuť nám pomáhať, aj keď to ani my, ani oni nevedia. To najlepšie zaopatrenie, tie najlepšie fondy sú pripravované pre nás. Boh na tom pracuje. Takto to robí On.

Preto je to pre nás napísané, aby sme vedeli, aj keď sa cítime mizerne. A nedokážu tomu zabrániť žiadni chamtiví podrazáci z ľudu, akými boli

úradníci synov Izraelových.

Je zaujímavé sa na nich trochu pozrieť. To je typ ľudí, ktorí si dokážu pomôcť v každej dobe. Nepostupujú podľa Božieho Slova aj keď sú z Božieho ľudu, hneď, ako uvidia príležitosť, vrhnú sa na ňu. Nechajú sa zaopatrovať Egyptanmi, faraónom, lebo nedokážu Bohu veriť. Nevedia prijať Božie zaopatrenie, nasajú sa na systém Egypta, obídú Bohom ustanovený poriadok v Božom ľude, len aby pomohli sami sebe.

Sú ochotní zájsť až tak ďaleko, že poháňajú svoj vlastný ľud v prospech faraóna, za privilégiá.

Ale nemysli si, že sa majú dobre. Aj tak sú považovaní za otrockú triedu a sú napokon ponižovaní a bití, tým, komu sa zapredali, zahodiac svoju závislosť na Bohu, spolupatričnosť k ľudu viery. Niet čo závidieť týmto zradným ľuďom, ktorí svoju existenciu viažu na Egypt-obraz tohto sveta a nie na život z viery.

"A úradníci synov Izraelových, ktorých ustanovili nad nimi pohoniči faraónovi, boli bití, a vaveli im: Prečo ste nevykonali svojej úlohy, ani včera ani dnes, tak aby ste boli spravili toľko tehieľ ako drier?"

2M. 5.14

Tak o také zaopatrenie nestoj.

Áký rozdiel medzi zaopatrením, ktoré Boh zabezpečil pre Mojžiša a jeho blízkych verných Bohu a medzi tými úradníkmi synov Izraelových.

Pozrime sa na to.

Faraónova dcéra práve prichádzala k rieke sa okúpať, a čo nevidí.

Keď zišla do rieky, práve vtedy, úplne náhodou - nie Božím riadením, práve vtedy do jej blízkosti dorazil kôš.

Zbadala v rákosí kôš a poslala jedno zo svojich služobných dievčat, aby ho vytiahla.

Keď otvorila kôš, hľa, v koši plačúce dieťa. Chlapec. Hebrejský chlapec. Jej otec faraón vydal nariadenie, že musí každý chlapec zomrieť.

Satanove plány nevychádzajú, aj keď ich má perfektné vypracované a zabezpečené. Ľutujem všetkých stratégov a intrigánov.

Zbytočne plánujú, aj tak skrachujú.

Božie plány sú nad všetkým. Uvidiac to dieťa, zľutovala sa nad ním a ani nevedela sama prečo, rozhodla sa ho zachrániť, ba čo viac, prisvojiť si ho, postarať sa o neho a vychovať ho. Napriek tomu, že porušila zákon, zákon vydaný vlastným otcom. Zachránila chlapca Mojžiša, ktorý mal podľa egyptských zákonov zomrieť. Pretože Boží plán pracoval a niekto veril, že Boh svoje sľuby dodrží.

"V tom sišla dcéra faraonova na pokraj rieky kúpať sa, a jej dievčatá sa prechádzaly popri rieke. A keď uvidela koš medzi rákosím, poslala svoju dievku a vzala ho.

A otvoriac koš uvidela ho, dieťa, a hľa, plačúce chlapča. A zľutovala sa nad ním a riekla: Toto je z hebrejských detí."

2M. 2.5-6

Opodiaľ stála Miriam, ktorú niesla viera. Pozorovala, čo sa bude diať a uvidela, že sa to už deje. Tak pracuje viera. Počula a videla, že faraónova dcéra chce zachrániť jej bračeka, preto pribehla a opýtala sa, či netreba, mimochodom, nejakú hebrejskú dojku, keďže je to hebrejský chlapec.

"A jeho sestra povedala dcére faraonovej: Či mám ísť a zavolať ti ženu dojku, z hebrejských žien, aby ti odchovala dieťa?"

2M 2.7

Tu už veci začali naberať spád, už zázračná moc pracovala, všetko malo zelenú v prospech Mojžiša.

Lebo viera umožnila Bohu konať nezvyčajne krásne veci.

Dcéra faraóna povedala Miriam, sestre Mojžišovej, nech ide a zavola nejakú hebrejskú dojku. Tak ona išla a zavola nejakú, jeho vlastnú matku, hallelujah.

"A dcéra faraonova jej riekla: Id! A deva išla a zavola matku dieťaťa.

A dcéra faraonova jej riekla: O dnes toto dieťa a odchovej mi ho, a ja ti dám tvoju mzdu. A žena vzala dieťa a chovala ho.

A keď odrástlo dieťa, dovedla ho k dcére faraonovej. A bol jej za syna, a

nazvala jeho meno Mojžiš <Vytiahnutý>, a riekla: Lebo som ho vytiahla z vody." 2M. 2.8

Auž nič to nemohlo prekaziť.

Faraónova dcéra požiadala vlastnú matku Mojžiša, aby kojila svojho vlastného syna, a ešte jej za to začala vyplácať štedrú podporu.

Mojžiš, svetom odsúdený na smrť, Jochebed, Amram, Miriam a ostatní najbližší Mojžišovi, pred chvíľou bezradní, zúfalí, smutní až na smrť, plní bolesti, otroci, zrazu majú zaopatrenie pre svojho syna aj pre seba, o akom sa im ani nesnívalo.

Prečo?

Lebo sa rozhodli veriť uprostred nemožnej situácie, lebo poslúchli hlas viery a nie zastrášujúci hlas diabla.

Nebolo to ľahké, ale nechali vieru pracovať, to umožnilo Bohu urobiť čosi ľudsky nepochopiteľné.

Otroci sú platení z faraónovej pokladnice, vypláca ich sama faraónova dcéra a ich existencia je zabezpečená. A ešte k tomu ich malý Mojžiš je spolu s nimi a tešia sa z neho. Dostali ho späť, lebo ho vierou ukryli, vierou ho pustili a vierou ho dostali naspäť.

Vďaka Bohu, že sa rozhodli veriť, lebo nám ukázali, aký mocný a úžasný je náš Boh a čo všetko dokáže urobiť v absolútne nepriateľsky naladenom prostredí v absolútne nemožnej situácii.

Ak sa človek rozhodne veriť Mu.

Čo ty na to, ideme veriť?

Boh čaká, má pre teba úžasné zaopatrenie.

Nerozmýšľaj ako úplatní šikovní úradníci synov Izraelových, ktorí zapredajú aj svoju dušu, len aby si zabezpečili existenciu.

Chvíľu im to fungovalo, že zradili Boha a Boží ľud, veď oni vedia chodiť v každom režime, mysleli si.

Za chvíľu boli bití tým, ktorému sa zapredali a o chvíľu zahynuli.

Mojžiš sa nedokázal vtierať a nie preto, že bol dieťa. Nedokázal to ani ako dospelý, lebo viera, ktorá ho obklopovala od narodenia, tá viera,

ktorá do neho vsiakla z Amrama a Jochebed, tá pochádzala z Božieho srdca a viazala ho na Boha.

Preto sa stal nezávislým na tomto svete, preto bol nad ním, preto ho dokázal meniť na Boží obraz, preto nebol bitý, preto bol zaopatrený vždy, dokonca aj na púšti, a preto dokázal vyvieť celý izraelský ľud von z egyptského otroctva.

Bola to Božia viera.

Ona dokonale zaopatruje, Mojžiš to zakúsil, vedel to.

Buď ako Mojžiš.

Teba i tvoje deti čaká úžasné Božie kráľovské zaopatrenie.

V biednom chatrnom domčeku uprostred Gózena, večer čo večer bol stôl hojne prestretý egyptskými kráľovskými lahôdkami, ušlo sa vždy určite aj iným...Aj keď z ostatných chatrčí sa ozývalo nariekanie, bedákanie...lebo neverili. Ty ver a Boh bude konať.

Viera vždy zaopatruje.

"Hospodin je môj pastier; nebudem mať nedostatku.

Pasie ma na zelených pažitiach; vodi ma popri tichých vodách.

Občerstvuje moju dušu; vodi ma po cestách spravodlivosti pre svoje meno.

Aj keby som išiel dolinou tône smrti, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou; tvoj prút a tvoja palica ma potešujú.

Pripravuješ predomnou stôl pred mojimi protivníkmi; olejom mažeš bohaté moju hlavu; môj pohár preteká.

Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života, a budem bývať v dome Hospodinovom dlhé časy." Žalm 23

Mikuláš Gőcze